

ПАСТИР

ПАРОХИСКИ СВИТОК

THE SHEPHERD

Parish Newsletter

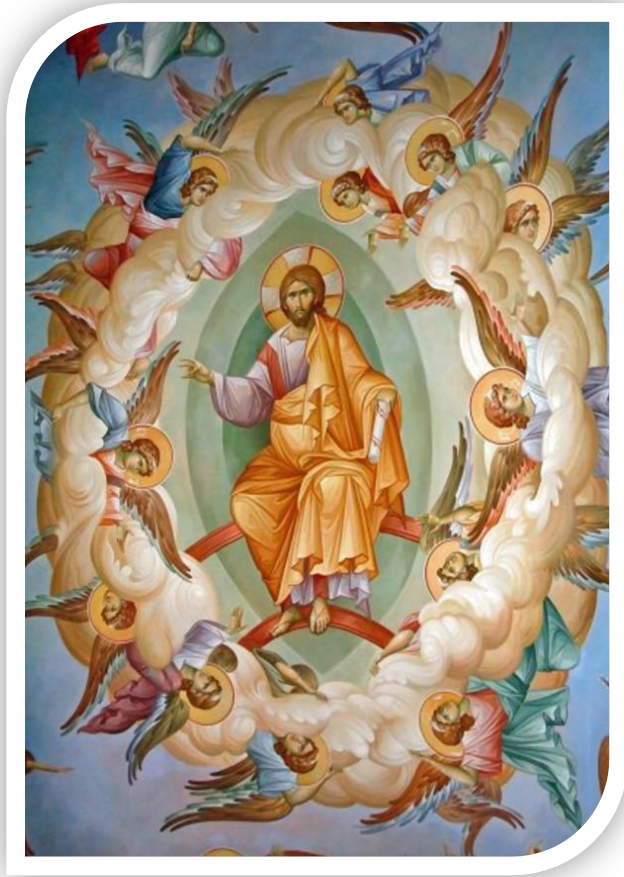
ISSUE NO.: / Издание Бр.: 02 Мај / Мај 2017

ВОЗНЕСЕНИЕ ХРИСТОВО – СПАСОВДЕН

„И кога ги благословуваше, се оддели од нив и се вознесе на небото“
(Лука 24: 51)

Луѓето со голем ум и срце низ сите векови ја сфатиле животната вистина дека човечката душа е одсјај на вечната светлина, со која таа по воскресението повторно ќе се соедини, за вечно да свети во царството на славата и блаженството, како и тоа дека природата и целата вселена се дело на мудроста, добрината и семожноста на Бог Тво-рец.

Бог нам ни се открива секогаш и насекаде. Преку нашата совест го слушаме Неговиот глас, низ целокупниот живот на природата јасно ја гледаме Неговата сила и слава, а прославувањето на Неговото свето име и принесувањето молитви, претставува ехо на тој сеопшт и свет глас, а исполнувањето на Неговата волја е најпрекрасен дар, кој човештвото е способно да го принесе.

За време на Својата божествена мисија, Спасителот честопати ја посетувал Елеонската Гора, или како што уште е нарекувана, „гората од три светлини“. Кога и да доаѓал во Ерусалим, секогаш со своите ученици доаѓал тука, па во самотија се молел на Својот Отец. На Елеонската Гора ги научил Своите ученици како да се молат, тука ги леел горчливите солзи за тешките денови кои треба да надојдат врз Ерусалим и неговите жители, тука ги искажал Своите проштва дека ќе дојдат лажни пророци кои многумина ќе излажат...

Во четириесеттиот ден по Своео славно Воскресение, Господ им се јавил на учениците, утешувајќи ги со ветувањето дека ќе им го испрати од Отецот Духот Утешител, дека Он ќе биде со нив до крајот на светот, потоа ги одвел на Елеонската Гора, „ги подигна рацете, ги благослови; и кога ги благословуваше, се оддели од нив и се вознесе на небото; тие Му се поклонија и се вратија во Ерусалим со голема радост“ (Лука 24: 50-52).

Колку прекрасна и радосна вест! Ако човекот во темнината на својот морален пад можел да ја насре светлината од божественото Сонце, кое се раѓало на Исток, сепак, сенката на сомнежот непрестано ја одвраќала душата од божествената Вистина. Но денес, кога го славиме Христовото Вознесение, воплотениот Единец, Кој страдаше, беше распнат на крст, во студен гроб положен, а потоа во третиот ден воскресна, и Кој во четириесеттиот ден славно се вознесе на небо и седна од десната страна на Бог Отец, денес ја раскина завесата на сомнежот и го разурна мрачниот столб, кој ја засенил евангелската светлина. А, денес се радува и ликува Елеонската Гора, зашто токму од неа Спасителот се издигна над сите облаци. Замина во величественото божественно царство, откаде и понатаму нè

благословува и откаде повторно ќе дојде со ангелите со силата на својата слава, да им суди на живите и мртвите. Се вознесе за да ги отвори небесните двери, пред кои со радост ќе ги дочека своите добри и верни слуги, со кои ќе влезе во радоста на Отецот Небесен.

Колку е прекрасна и величествена Елеонската Гора! Таа се удостоила за светиот евангелски чин, со кој Господ ни го покажа патот по кој треба да го насочиме нашиот живот. Горе, во небесните височини, каде што е престолот на Царот на вселената, Царот над царевите, таму треба да ги подигнеме своите очи, таму треба да бидат вперени нашите мисли и желби. Голема милост е излеана на Елеонската Гора, зашто таа била последно видливо подножје за пречистите нозе од нашиот Благодетел и Човекољубец – Господ Исус Христос, кој телесно нè остави, за да ни приготви непроценливо богатство, кое молец не го гризе и р’ѓа на го расипува, и кое се стекнува само со вера и исполнување на неговиот свет евангелски закон.

Зарем пред духовната слика на Елеонската Гора, секој искрен православен верник нема да застане и да се запраша: Застани, човеку, на современата култура и цивилизација! Застани, каде си се затрчал? Трчаш по среќата, а забораваш дека колку повеќе трчаш, толку повеќе таа е подалеку од тебе! Денес се восхитуваме на напредокот на техниката и науката, а забораваме дека приличиме на обични дрва, чии корени се иструлени, а стеблата исушени, и дека за кусо време ќе заминеме во вечен заборав. Нашиот духовен развој не сме го поставиле на стабилна, цврста и вековита основа, туку на песок, така што и најслаб ветар може да го урне. Денес се издигнуваме до небеса, но не за да нацрпеме животочни сокови од изворот на вечниот живот, туку за да ги скриеме ништожните богатства, кои со гордост сме ги пронашле во земјината утроба. Големиот порок – себичноста, кој на развратен начин нè тера да размислуваме за личната своина, сè повеќе го суши коренот на нашето срце. Сите свои мисли и желби, нашата

душа и сето наше битие сме го предале на милост и немилост во преградките на гревот. Затоа нашиот живот сè повеќе и повеќе е обвиткан во сомнежи и немири, во смрт и во страв. Идеалите на нашиот живот не одат подалеку од нашата чинија и трпеза, од задоволувањето на телесните похоти и страсти. Суетата и празнината од овој свет се претворија во наше духовно богатство. За жал, кон нив ние трчаме со сите сили, несвесни дека еден ден токму тие гревови ќе нè одведат во крајна темнина и вечна смрт.

Гледајќи ги тешкотиите во кои денес живееме, можеби сите нас нè опфаќа паничен страв како да го продолжиме животот понатаму. Сите ние ја чувствуваме празнината и суетата во овој живот, па можеби затоа сè потешко ги средуваме нашите мисли и ги концентрираме нашите духовни сили. Токму затоа, денес чувствуваме недостиг на моќ за да го одбраниме нашето најскапоценно богатство – душата, зашто нашите духовни сили се при крајот на својата издржливост, потиснати од сопствените гревови и страсти. И во сета оваа тешка ситуација потребно е да го насочиме нашиот поглед кон небото, па да ја здогледаме можноста за спасение, која ни се нуди. Зарем Спасителот, при Своето Вознесение не ни вети дека ќе биде со нас до крајот на светот? Он и сега и секогаш ќе биде во наша близина! Да го повикаме Неговото свето име и да го побараме Неговото присуство, и Он милостиво ќе нè чуе и ќе се одсвие. Сесрдно да го прифатиме светото Евангелие; да не бидеме живи само за овој свет, туку, пред сè, да живееме за Господа. Да го бараме она, кое е горе при Христа, Кој седи од десната страна на Бога, и само на таков начин ќе биде жива нашата душа. Да ги свртиме своите уши и да ги затвориме своите очи пред лажните пророци и учители, кои под маската на братољубие, слога и разбирање го пустошат нашиот живот и нашето семејство. Низ нивниот милозвучен глас се крие злобата, најгрубата себичност и сета сатанска нечистотија. Во лебот, кој му го даваат

brave and valiant in battle, and he came to the notice of the emperor Diocletian (284-305) and joined the imperial guard with the rank of comites, or military commander.

The pagan emperor, who did much for the restoration of Roman might, was clearly concerned with the danger presented to pagan civilization by the triumph of the Crucified Savior, and intensified his persecution against the Christians in the final years of his reign. Following the advice of the Senate at Nicomedia, Diocletian gave all his governors full freedom in their court proceedings against Christians, and he promised them his full support. Saint George, when he heard the decision of the emperor, distributed all his wealth to the poor, freed his servants, and then appeared in the Senate. The brave soldier of Christ spoke out openly against the emperor's designs. He confessed himself a Christian, and appealed to all to acknowledge Christ: "I am a servant of Christ, my God, and trusting in Him, I have come among you voluntarily, to bear witness concerning the Truth." "What is Truth?" one of the dignitaries asked, echoing the question of Pontius Pilate. The saint replied, "Christ Himself, Whom you persecuted, is Truth." Stunned by the bold speech of the valiant warrior, the emperor, who had loved and promoted George, attempted to persuade him not to throw away his youth and glory and honors, but rather to offer sacrifice to the gods as was the Roman custom. The confessor replied, "Nothing in this inconstant life can weaken my resolve to serve God." Then by order of the enraged emperor the armed guards began to push Saint George out of the assembly hall with their spears, and they then led him off to prison. But the deadly steel became soft and it bent, just as the spears touched the saint's body, and it caused him no harm. In prison they put the martyr's feet in stocks and placed a heavy stone on his chest. The next day at the interrogation, powerless but firm of spirit, Saint George again answered the emperor, "You will grow tired of tormenting me sooner than I will tire of being tormented by you." Then Diocletian gave orders to subject Saint George to some very intense tortures. They tied the Great Martyr to a wheel, beneath which were boards pierced with sharp pieces of iron. As the wheel turned, the sharp edges slashed the saint's naked body. At first the sufferer loudly cried out to the Lord, but soon he quieted down, and did not utter even a single groan. Diocletian decided that the tortured one was already dead, and he gave orders to remove the

battered body from the wheel, and then went to a pagan temple to offer thanks. At this very moment it got dark, thunder boomed, and a voice was heard: "Fear not, George, for I am with you." Then a wondrous light shone, and at the wheel an angel of the Lord appeared in the form of a radiant youth. He placed his hand upon the martyr, saying to him, "Rejoice!" Saint George stood up healed. When the soldiers led him to the pagan temple where the emperor was, the emperor could not believe his own eyes and he thought that he saw before him some other man or even a ghost. In confusion and in terror the pagans looked Saint George over carefully, and they became convinced that a miracle had occurred. Many then came to believe in the Life-Creating God of the Christians. Two illustrious officials, Saints Anatolius and Protoleon, who were secretly Christians, openly confessed Christ. Immediately, without a trial, they were beheaded with the sword by order of the emperor. Also present in the pagan temple was Empress Alexandra, the wife of Diocletian, and she also knew the truth. She was on the point of glorifying Christ, but one of the servants of the emperor took her and led her off to the palace. The emperor became even more furious. He had not lost all hope of influencing Saint George, so he gave him over to new and fiercesome torments. After throwing him into a deep pit, they covered it over with lime. Three days later they dug him out, but found him cheerful and unharmed. They shod the saint in iron sandals with red-hot nails, and then drove him back to the prison with whips. In the morning, when they led him back to the interrogation, cheerful and with healed feet, the emperor asked if he liked his shoes. The saint said that the sandals had been just his size. Then they beat him with ox thongs until pieces of his flesh came off and his blood soaked the ground, but the brave sufferer, strengthened by the power of God, remained unyielding. The emperor concluded that the saint was being helped by magic, so he summoned the sorcerer Athanasius to deprive the saint of his miraculous powers, or else poison him. The sorcerer gave Saint George two goblets containing drugs. One of them would have quieted him, and the other would kill him. The drugs had no effect, and the saint continued to denounce the pagan superstitions and glorify God as before. When the emperor asked what sort of power was helping him, Saint George said, "Do not imagine that it is any human learning which keeps me from being harmed by these torments. I am saved only by calling upon Christ and His Power. Whoever

believes in Him has no regard for tortures and is able to do the things that Christ did” (John 14:12). Diocletian asked what sort of things Christ had done. The Martyr replied, “He gave sight to the blind, cleansed the lepers, healed the lame, gave hearing to the deaf, cast out demons, and raised the dead.” Knowing that they had never been able to resurrect the dead through sorcery, nor by any of the gods known to him, and wanting to test the saint, the emperor commanded him to raise up a dead person before his eyes. The saint retorted, “You wish to tempt me, but my God will work this sign for the salvation of the people who shall see the power of Christ.” When they led Saint George down to the graveyard, he cried out, “O Lord! Show to those here present, that You are the only God in all the world. Let them know You as the Almighty Lord.” Then the earth quaked, a grave opened, the dead one emerged from it alive. Having seen with their own eyes the Power of Christ, the people wept and glorified the true God. The sorcerer Athanasius, falling down at the feet of Saint George, confessed Christ as the All-Powerful God and asked forgiveness for his sins, committed in ignorance. The obdurate emperor in his impiety thought otherwise. In a rage, he commanded both Athanasius and the man raised from the dead to be beheaded, and he had Saint George again locked up in prison.

The people, weighed down with their infirmities, began to visit the prison and they there received healing and help from the saint. A certain farmer named Glycerius, whose ox had collapsed, also visited him. The saint consoled him and assured him that God would restore his ox to life. When he saw the ox alive, the farmer began to glorify the God of the Christians throughout all the city. By order of the emperor, Saint Glycerius was arrested and beheaded. The exploits and the miracles of the Great Martyr George had increased the number of the Christians, therefore Diocletian made a final attempt to compel the saint to offer sacrifice to the idols. They set up a court at the pagan temple of Apollo. On the final night the holy martyr prayed fervently, and as he slept, he saw the Lord, Who raised him up with His hand, and embraced him. The Savior placed a crown on Saint George’s head and said, “Fear not, but have courage, and you will soon come to Me and receive what has been prepared for you.”

In the morning, the emperor offered to make Saint George his co-administrator, second only to himself. The holy martyr with a feigned

willingness answered, “Caesar, you should have shown me this mercy from the very beginning, instead of torturing me. Let us go now to the temple and see the gods you worship.” Diocletian believed that the martyr was accepting his offer, and he followed him to the pagan temple with his retinue and all the people. Everyone was certain that Saint George would offer sacrifice to the gods. The saint went up to the idol, made the Sign of the Cross and addressed it as if it were alive: “Are you the one who wants to receive from me sacrifice befitting God?” The demon inhabiting the idol cried out, “I am not a god and none of those like me is a god, either. The only God is He Whom you preach. We are fallen angels, and we deceive people because we are jealous.” Saint George cried out, “How dare you remain here, when I, the servant of the true God, have entered?” Then noises and wailing were heard from the idols, and they fell to the ground and were shattered. There was general confusion. In a frenzy, pagan priests and many of the crowd seized the holy martyr, tied him up, and began to beat him. They also called for his immediate execution. The holy empress Alexandra tried to reach him. Pushing her way through the crowd, she cried out, “O God of George, help me, for You Alone are All-Powerful.” At the feet of the Great Martyr the holy empress confessed Christ, Who had humiliated the idols and those who worshipped them. Diocletian immediately pronounced the death sentence on the Great Martyr George and the holy Empress Alexandra, who followed Saint George to execution without resisting. Along the way she felt faint and slumped against a wall. There she surrendered her soul to God. Saint George gave thanks to God and prayed that he would also end his life in a worthy manner. At the place of execution the saint prayed that the Lord would forgive the torturers who acted in ignorance, and that He would lead them to the knowledge of Truth. Calmly and bravely, the holy Great Martyr George bent his neck beneath the sword, receiving the crown of martyrdom on April 23, 303. The pagan era was coming to an end, and Christianity was about to triumph. Within ten years, Saint Constantine (May 21) would issue the Edict of Milan, granting religious freedom to Christians. Saint George went on to become a talented officer and to amaze the world by his military exploits. He died before he was thirty years old. He is known as Victory Bearer, not only for his military achievements, but for successfully enduring martyrdom.

РЕКОА:

Што е христијанин? Христијанинот е човек кој живее со Христос и во Христос. Божествената заповед на Светото Евангелие Божјо: „Живејте достоино за Бог“ (Кол. 1, 10), за Бог Кој се воплоти и како Богочовек целиот остана во

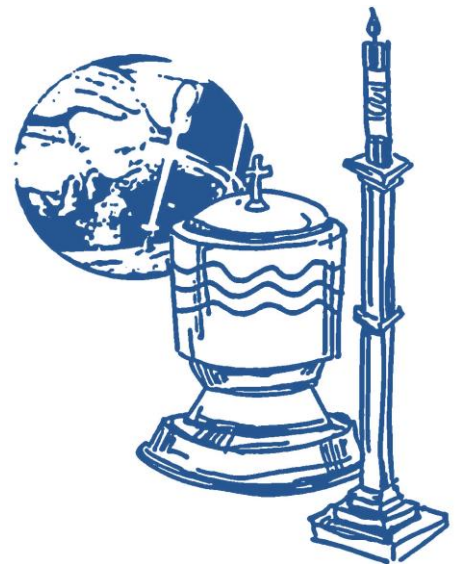
Својата Црква, која со Него живее и е во вечноста. А „достојно за Бог“ се живее кога се живее согласно Евангелието Христово.

Преподобен Јустин Келиски

Baptisms Marriages & Burials

We congratulate & welcome the Newly Bptised Members of our Macedonian Orthodox Church who has been baptised within “Saint Nikola” Church in Preston:

- On April 9th 2017 - Maddison Jankovski;
- On April 9th 2017 - Presley Bozinovski;
- On April 22nd 2017 - Daniel Despotovski;
- On April 23rd 2017 - Savanah Jovanovski;
- On April 23rd 2017 - Jay Ristevski;
- On April 23rd 2017 - Amara Makoski;
- On April 23rd 2017 - Nikolina Saltirova;
- On April 23rd 2017 - Levi Troy Perry Todor Stojanovski;
- On April 30th 2017 - Ariana Gazovski;
- On April 30th 2017 - Martin Ristevski.

We congratulate & pray that God’s Blessings be upon the Newly Married Couples who has been married within “Saint Nikola” Church in Preston:

- On April 22nd 2017 - Buov Mihailo i Natalie, nee Belevski;
- On April 29th 2017 - Taseski Daniel i Elena, nee Niceski

We also remember & pray for the repose of the souls of our beloved who departed this life whose funeral service has been done within “Saint Nikola” Church in Preston:

- On April 4th 2017 - Ljuba Toshevska;
- On April 10th 2017 - Tome Piculovski;
- On April 11th 2017 - Stojna Likovska;

ПОТСЕТНИК

Нека им биде познато на сите наши парохијани, дека храмот на “Свети Никола” е отворен секој ден од 09.00 саатот наутро, до 01.00 попладне, и по потреба. Богослужбите во неделите и празниците започнуваат во 8.00 наутро. Вечерните богослужби започнуваат во 17.00 навечер, освен ако не е поинаку дадено во распоредот на богослуженијата. Во врска со редот на богослужбите, ве молиме да го следите распоредот кој се дава месечно. За сите други потреби, духовни совети и разговори, како и за закажување на свети Тајни и молитвословија, јавете се на парохиските свештеници на подолу дадените телефони, или електронска пошта:

Парохиски свештеници

Протоереј Трајко Мојсов

Ph.:+ (03) Home 8390 0607;

Моб.: 0430 060 515

E-mail:

father.mojsov@gmail.com

Протоереј Миле Талески

Ph.: + (03) Home: 9467 5225;

Mob.: 0412 349 738

E-mail:

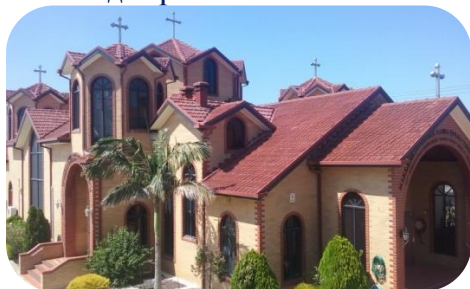
mtal1923@bigpond.net.au

Office: (03) 9471 7177

А П Е Л

Со вашите прилози и даренија помогнете ја црквата. Помогнете да се довршат потребните работи во храмот.

Најтопло им благодариме на сите кои и до сега помогнаа и Му се молиме на Бога за нивно здравје и спасение; за Божји благослов, и секое добро.

РАСПОРЕД НА БОГОСЛУЖЕНИЈАТА ЗА МЕСЕЦ МАЈ 2017

На 06-ти, сабота, св. Георгиј - ЃУРЃОВДЕН, св. Литургија во 9.00 наутро.

На 07-ми, недела, света Литургија во 8.00;

На 10-ти, среда, Преполовение, св Литургија во 9.00;

На 13-ти, сабота, Вечерна служба во 17.00;

На 14-ти, недела, света Литургија во 8.00;

На 15-ти, понеделник, Утринска служба во 9.00;

На 20-ти, сабота, Вечерна служба во 17.00;

На 21-ви, недела, света Литургија во 8.00;

На 22-ви, понеделник, **Св Никола** (летен) света Литургија во 9.00;

На 24-ти, среда, Светите Кирил и Методиј, света Литургија во 9.00;

На 25-ти, четврток, Вознесение Христово – СПАСОВДЕН, света Литургија во 9.00;

На 27-ми, сабота, Вечерна служба во 17.00;

На 28-ми, недела, света Литургија во 8.00;

Please Note:

The Holy Sunday Liturgies on 7th; 14th; 21st; and 28th of April are from 8.00 am;

The Holy Liturgies on 6th St George; 10th Mid-pentecost; 22nd St Nikola; 24th Sts Kiril & Metodij; and 25th of April, Ascension of our Lord are from 9.00 am;

The Vespers (Evening services) are from 17.00 pm.